

Uzasadnienie

Pismem z dnia 7 września 2021 r. M. M., działający w imieniu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) W., złożył do Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. skargę na radcę prawnego R. S.. Radca prawny miał się dopuścić działań naruszających Kodeks Etyki Radcy Prawnego podczas rozprawy przed Sądem Rejonowym (...) (...) (...) w dniu 12 stycznia 2021 r. w sprawie z wniosku (...) Oddziału (...) W. o orzeczenie zakazu wykonywania działalności gospodarczej wobec M. M. w związku z pełnieniem przez niego funkcji reprezentanta (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, prowadzonej pod sygn. akt (...). Radca prawny R. S., występując jako pełnomocnik (...), miał podżegać M. M. do cofnięcia odwołania od decyzji (...), rozpoznawanego przed Sądem Okręgowym (...) (...), VIII Wydziałem Pracy, w sprawie (...). Zdaniem Skarżącego, działanie radcy prawnego naruszało art. 6, art. 7 ust. 2 i 3, art. 8, art. 11 ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Pismem z dnia 2 sierpnia 2022 r. Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. A. W. zwróciła się do Sądu Rejonowego (...) (...) (...) o udostępnienie informacji z akt sprawy (...), w toku której w ocenie Skarżącego radca prawny R. S. popełnił przewinienie dyscyplinarne, a także do Sądu Okręgowego (...) (...) o udostępnienie informacji w sprawie (...), w której rozpoznawane było odwołanie, do którego cofnięcia radca prawny R. S. miał podżegać Skarżącego. Dnia 11 sierpnia Sąd Rejonowy doręczył Rzecznikowi Dyscyplinarnemu protokół rozprawy z dnia 12 stycznia 2021 r., natomiast Sąd Okręgowy pismem z dnia 16 sierpnia 2022 r. Poinformował Rzecznika Dyscyplinarnego, że akta sprawy zostały przekazane do Sądu Apelacyjnego.

W dniu 28 września Skarżący został przesłuchany w charakterze świadka. W trakcie zeznań opisał przebieg rozprawy z dnia 12 stycznia 2021 r. oraz argumentację podnoszoną przez strony postępowania w przedmiocie sporności dowodów przedłożonych przez (...), a także wskazał, że radca prawny R. S. powiedział, że gdyby Skarżący cofnął rozpoznawane w innym postępowaniu odwołanie od decyzji (...), nie byłoby problemu ze spornością tych dowodów. Skarżący uznał słowa radcy prawnego za podżeganie do rezygnacji z jego konstytucyjnego prawa.

Pismem z dnia 28 września 2022 r. Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych A. W. wniosła do Sądu Rejonowego (...) (...) (...) o doręczenie nagrania z rozprawy z dnia 12 stycznia 2021 r. Dnia 24 października 2022 r. Sąd Rejonowy doręczył nagranie z rozprawy.

Pismem z dnia 18 stycznia 2023 r. Skarżący przedłożył do akt postępowania kopię wyroku Sądu Okręgowego (...) (...) zmieniającego zaskarżoną przez Skarżącego decyzję.

Postanowieniem z dnia 24 marca 2023 r. Rzecznik Dyscyplinarny odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie. W ocenie Rzecznika Dyscyplinarnego z treści wypowiedzi radcy prawnego R. S. wynika, że jego celem nie było podżeganie ani namawianie Skarżącego do cofnięcia odwołania, natomiast przedstawił on hipotetyczną sytuację, jaką cofnięcie odwołania mogłoby wywołać

, a wypowiedź była częścią większej argumentacji przedstawionej w sprawie, do przedstawienia której radca prawny był uprawniony.

W dniu 22 maja 2023 r. Skarżący wniósł odwołanie od postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie Skarżącego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych radca prawny i aplikant radcowski podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.

W myśl art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, radca prawny, mając na uwadze treść i rotę lubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami.

Stosownie do art. 7 ust. 2 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, radca prawny, przy wykonywaniu czynności zawodowych, powinien być wolny od wszelkich wpływów wynikających z jego osobistych interesów, nacisków z zewnątrz oraz ingerencji z jakiegokolwiek strony lub z jakiegokolwiek powodu. Wyraz

one przez kogokolwiek polecenia, ograniczające niezależność

radcy, nie mogą wpływać na prezentowane przez niego stanowisko w sprawie. Radca prawny nie może

naruszać zasad etyki zawodowej i niewłaściwie wyrażać się z obowiązków zawodowych w celu spełnienia oczekiwań klienta lub osób trzecich.

Według art. 8 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego radca prawny świadczy (klientowi) pomoc prawną i postępuje lojalnie i kieruje się dobrem klienta w celu ochrony jego praw.

Jak stanowi natomiast art. 11 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, radca prawny obowiązany jest dbać o godność zawodu nie tylko przy wykonywaniu czynności zawodowych, ale również w działalności publicznej i w życiu prywatnym. Stosownie z kolei do art. 11 ust. 2 Kodeksu, naruszeniem godności zawodu radcy prawnego jest w szczególności takie postępowanie radcy prawnego, które mogłoby zdyskredytować go w opinii publicznej lub podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego radca prawny zobowiązany jest wykonywać czynności zawodowe sumiennie oraz z należytą

starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania. Radca prawny nie może

podjąć się prowadzenia sprawy, jeżeli

nie posiada wystarczającej wiedzy lub doświadczenia. M.

jednak przyjąć sprawę, jeżeli

zapewni sobie współpracę posiadającego stosowną wiedzę lub doświadczenie radcy prawnego lub adwokata albo innej osoby, z którą radca prawny może

na podstawie przepisów prawa wspólnie wykonywać zawód.

W ocenie Sądu radca prawny w przedmiotowej sprawie nie naruszył obowiązku rzetelnego, uczciwego i zgodnego z prawem i dobrymi obyczajami wykonywania czynności zawodowych. Nie działał również pod wpływem interesów własnych ani osoby trzeciej, a spełniając oczekiwania klienta postępował w sposób właściwy, kierując się jego dobrem i postępując wobec niego lojalnie. Zachowanie radcy prawnego R. S. nie naruszyło również godności zawodu ani obowiązku sumiennego, starannego i profesjonalnego wykonywania czynności zawodowych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd doszedł do przekonania, że należało przyznać rację Rzecznikowi Dyscyplinarnemu. Rzecznik Dyscyplinarny w toku postępowania wyjaśniającego za pomocą nagrania z rozprawy doręczonego przez Sąd Rejonowy (...) (...) (...) ustalił treść wypowiedzi radcy prawnego, która w ocenie Skarżącego stanowiła przewinienie dyscyplinarne, i słusznie uznał, że wypowiedź ta nie naruszała ani przepisów powszechnie obowiązującego prawa ani Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, a w szczególności nie miała charakteru podżegania Skarżącego do cofnięcia odwołania. Radca prawny w trakcie przedstawiania argumentacji procesowej wskazał, że gdyby wolą uczestnika

postępowania (Skarżącego) było zakończenie postępowania w sądzie ubezpieczeń społecznych, mógłby ewentualnie cofnąć odwołanie. Konstrukcja wypowiedzi nie wskazuje na próby wywarcia wpływu ani bezpośrednią sugestię, a jedynie na chęć nakreślenia hipotetycznej sytuacji. Niejednokrotne użycie w całej wypowiedzi słowa „ewentualnie” podkreśla dodatkowo, że zamiarem radcy prawnego nie było wywołanie danego stanu rzeczy.

Należy mieć na uwadze fakt, że radca prawny R. S. na rozprawie w dniu 12 stycznia 2021 r. reprezentował (...), a zdanie będące przedmiotem skargi było fragmentem dłuższej wypowiedzi procesowej. Stosownie do art. 11 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, radca prawny przy wykonywaniu czynności zawodowych korzysta z wolności słowa i pisma w granicach określonych przepisami prawa i rzeczowa# potrzeba#. Radca prawny może więc w toku postępowania sądowego argumentować swoje stanowisko, a ograniczenia wolności słowa reguluje art. 38 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Radca prawny R. S. swoją wypowiedzią nie przekroczył granic określonych przepisami prawa ani rzeczową potrzebą, zachował w wypowiedzi umiar i takt, nie groził nikomu postępowaniem karnym czy dyscyplinarnym ani nie podawał świadomie informacji nieprawdziwych. Nie podjął również działań# zmierzają#cych do zaostrzenia konfliktu między jego klientem, a jego przeciwnikiem procesowym.

Niezależnie od powyższego, wypowiedź nie była poradą prawną skierowaną do M. M., a jedynie elementem taktyki procesowej, którą radca prawny realizował w interesie swojego klienta, tj. (...). W myśl art. 2 ustawy o radcach prawnych pomoc prawna świadczona przez radcę# prawnego ma na celu ochronę# prawna# interesów podmiotów, na których rzecz jest wykonywana. Zadaniem radcy prawnego jest więc zawsze działanie w interesie swojego mocodawcy. Nie może być on pociągnięty do odpowiedzialności dyscyplinarnej za prawidłową realizację czynności zawodowych na rzecz swojego klienta, cho

by potencjalnie lub realnie miały one prowadzić do niekorzystnego rozstrzygnięcia dla strony przeciwnej. Odmienne stanowisko poddawałoby w wątpliwość sens świadczenia pomocy prawnej przez radców prawnych i adwokatów w sprawach o cho

by częściowo spornym charakterze.

Rzecznik Dyscyplinarny trafnie uznał, że wypowiedź radcy prawnego R. S. nie stanowiła przewinienia dyscyplinarnego, w związku z czym odmowa wszczęcia postępowania dyscyplinarnego była zasadna na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych.

W świetle poczynionych wyżej ustaleń Okręgowy Sąd Dyscyplinarny doszedł do przekonania, że należy utrzymać w mocy postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. z dnia 20 marca 2023 o sygn. akt RD 111/21 o odmowie wszczęcia dochodzenia na podstawie art. 437 § 1 w zw. z art. 465 § 1 i 2 k.p.k. i art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych.

Ze względu na powyższe należało orzec, jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy o radcach prawnych mając na względzie, że nie zostało wydane orzeczenie o ukaraniu.

Pouczenie:

Niniejsze postanowienie jest prawomocne i ostateczne, bowiem Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W., w niniejszej sprawie działał jako organ II instancji i dlatego stosownie do treści art. 426 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ oraz stosownie do treści art. 70² ust. 1a ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych od niniejszego postanowienia nie przysługuje żaden środek odwoławczy.